



ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

41

ROČNÍK XVI

číslo 2

Redakční uzávěrka: 15. 4. 2007

ZÁVADA NA BALÓNU



Buben navijáku se otáčí, na konci lana stoupá do výšky balón. Čtyři vojáci v koši pod ním jsou klidní stejně jako kapitán Šulčík dole na letišti. Za tohoto větríčku není žádný problém seskočit s kulometem, samopalem i s radiostanicí

KAPITÁN SE
OHLÉDL po balónu.

Výška asi tak tři sta metrů, na povel k seskokům času dost ... Nestačil domyslet. Balón ve vzduchu zatancoval, prudce se otočil, ošklivě rozhoupal gondolu pod sebou a během několika okamžiků, kdy lano bylo uvolněné, se rozběhl směrem nad železářny. Jasně, ve výšce fouká silný vítr téměř opačným směrem než při zemi!

V TRÍSTAMETROVÉ VÝŠCE se mezi dvěma si odporujícími silami zmítá třicetimetrový doutník balónu – ocelové lano ho táhne k letišti, vítr se snaží najít na jeho hladkém povrchu něco, oč by se opřel a strhl balón s sebou na svou bludnou pouť. Kdo bude silnější – on nebo lano a balón?

Náhle se příd, kterou stabilizační plochy udržují stále proti větru, vpáchala dovnitř břicha balónu. Gondola pod ním se znovu prudce rozhoupala ...

TI TŘI MAJÍ NA SOBĚ dokonce po dvou padácích, ale pud sebezáchovy vystřelil jejich ruce po opoře. Křčovitě se drží okrajů koše i sebe navzájem. Do hukotu větru v lanech se najednou zařkl nový zvuk. Syčivý, ostrý. Čtvrtý v koši, vojín Hanák, překvapeně zvedl hlavu. Jak se to mohlo stát?! Regulační ventil je otevřen, vodíky uniká! Hanák trhá lankem jímž se ventil odtud z koše ovládá a nemyslí na to, že by při nějakém zhupu mohl vypadnout. Musí ventil zavřít, balón se propadá! A teprve teď spatřil to, co lidem dole naspalo do srdcí zděšen: vítr zatlačuje příd stále hlouběji a hlouběji do břicha balónu takovou silou, že vytlačovaný vodík překonává tlak per ventilu. Jsou bezmocní!

ČERVENÝ PRAPOREK, jenž se objevil v koši pod balónem, potvrdil obavy těch na zemi: „Závada na balónu!“ Ztrne velitel balónu podpraporečká Hrala, ztrne i kapitán Šulčík. Snad je Hanák nevysadí? Přistát na rovném letišti, když vítr fouká 8-10 metrů za vtečnu, k tomu už je třeba zkušenosti a fyzické připravenosti. Přistání na zjezených střeších železáren v tomto vichru by se rovnalo zmrzačení. Přinejmenším. – Snad je nevysadí! Kapitán se rozbíhá k silnému Zisu s navijákem: „Jedte na druhou stranu letiště, ať

nespadnou na hangár, nebo ... a stahovat! Opatrně!“ Rotmistr Mních ví, o co jde. Jestliže vysadí motor navijáku, balón se patrně zřítí!

VYSKOČIT! Hanák na nich vidí, jak touží uslyšet známý povel. Nechtějí se zabít v tomto koši. Pohled na výškoměr – ano ještě je čas, jejich padáky by se stačili otevřít. Jen ten jeho na ruční otevírání – šel by přece poslední – by se už patrně neotevřel. A balón, co by se stalo s balónem? Výsadkový průvodce Hanák zůstane!

Má ty tři vysadit? Dole se ježí ocelové konstrukce železáren. Vedení vysokého napětí. Co je bezpečnější: Vyskočit? Zůstat? Povel k vysazení se na zemi neobjevil. Přehlédl ho? Nebo zapomněli? Neměli čas? Vědomě povel nevydali? Vojín Hanák je tu velitelem. Rozhodl: „Ne!“

KDYBY VĚDĚLI, jak mu je! Ne, nebojí se. Na to není čas. Ale – už přestal věřit v záchranu. V okamžicích, kdy tah lana ustává, propadá se balón do hloubky. Jestliže se zemí setkají v takovém propadu ...!

K zemi zbývá asi padesát metrů. Vítr ztrácí na síle, syčený ventil slábne. Z bývalého kolosu je už jen jakýsi drak, pod nímž stranou visí koš. Hanák přemístuje vojáky, aby se drak trochu vyrovnal a částečně přejal funkci padáku. Aby bylo usnadněno stahování. Vydává poslední rozkaz: „Připravit se na přistání!“ A dodá: Chyťte se navzájem pevně za popruhy. Bude to tak lepší. Možná ...“ Poslední slovo patří už jen jemu samotnému, zvučí mu hlavou v posledních vtečinách ... Náraz. Zvuk třstícího se dřeva koše. Čtyři lidé v něm, spojení rukama a popruhy jedno, se zakymáceli, poklesli v kolenu – PEVNÁ ZEM.

Vojínu Stanislavu HANÁKOVÍ bylo uděleno státní vyznamenání „ZA STATEČNOST“. Bývalý svazarmovský parašutista z Olomouce se stal slavným.
Daga Minkewitzová

ZAMYŠLENÍ NAD ZPRAVODAJI

Před patnáctým výročí založení KVV 2005 se objevila myšlenka využít některé příběhy ze vzpomínek bývalých výsadkářů, které byly uveřejněny v dřívě vydaných číslech Zpravodaje. Vytvořit z nich brožúrku, kde by tyto příběhy a vzpomínky byly všechny shrnuty. Mnoho současných členů KVV tyto příběhy nečetlo a nezná je. Tento způsob se nám zdál příliš náročný i po finanční stránce.

Kolega Vojtěch z Liberce nám zaslal koncem minulého roku dopis, ve kterém tuto myšlenku opět nastolil. Napsal: „Dovolte podat připomínku, zda by nebylo vhodné a možné vydat mimořádné číslo „Z“, do kterého by znovu napsali své příhody a zážitky pamětníci, kterých jich již poskovnu a stále ubýváme. Bylo by možné využít některé dobré příspěvky a články z dřívě již publikovaných materiálů.“

Náš kronikář kol. Verner má založeny všechny výtisky dosud vydaných Zpravodajů. Ty jsme vzali a zjistili jsme, že Zpravodaj začínal jako cyklostylovaný, jednostránkový výtisk vydávaný v počtu do 50 ks. Podnět k jeho vydávání vznikl při debatě kolegů Míkovinyho a Opletala na prvním setkání výsadkových důchodců v Prešově v roce 1991. Vyplývalo z potřeby průběžně informovat stále se rozmnožující základnu našich klubů o činnosti, o tom co se připravuje a děje nejen v Prostějově, ale i v dalších klubech, které začaly vznikat.

Až do čísla 5 takto „vyráběné“ výtisky obsahovaly jen krátké informace v rozsahu 2-3 vět o akcích, které byly provedeny, či o plánech na budoucí činnost. V čísle 6 byl výtisk přejmenován na „Zpravodaj KVV při VÚ 8280 Prostějov“, kdy již byl redigován kol. Vernerem. V záhlaví se objevil stylizovaný odznak klubu, který v čísle 8 byl nahrazen současným odznakem. Teprve v čísle 9 z roku 1995, ještě cyklostylovaném a v čísle 10 již tištěném, dostaly výtisky hlavičku s čísly ročníku a datumem uzávěrky čísla.

Všechny tyto Zpravodaje měly v podstatě informační charakter a v krátkých zprávách nebo článcích informovaly o tom, co se v klubu událo v minulém období, nebo co klub plánuje. Postupně zde byly zařazovány zprávy o činnosti klubů výsadkových veteránů, které vznikaly a byly založeny v dalších místech České a Slovenské republiky.

Počet klubů i členů KVV se neustále zvyšoval, jak to v krátkém článku v čísle 9 z 19.1.1995 hodnotil kol. Papoušek. Napsal: „Z původních dvaatřiceti členů vzrostl počet členů na dnešních 160, z nichž je 100 členů mimo prostějovských a dalších 21 žije na Slovensku.“

Smutnou skutečností je, že již v čísle 1 jsme museli zveřejnit smutnou zprávu o rozloučení se s členem výboru KVV kol. Pecinou. Bohužel tato rubrika s nekrologem je zařazena skoro do každého dalšího čísla. Nejsme lidé nesmrtelní a života si musíme stále více vážit.

Zpět ke Zpravodaji. Ten v čísle 10 vyšel jako dvojičko. Jedna část zhotovená ještě na omiku, druhá již v tiskárně. Zatím co číslo 1-6 byly zprávy na jedné stránce A4, od čísla 5 na dvou stránkách a teprve číslo 10 mělo již 2 listy. Od čísla 13 z 12.12.1996 je Zpravodaj vydáván na šesti stranách. Zpravodaj č. 11 z listopadu 1995 měl však cyklostylovanou přílohu s vyhodnocením setkání 1995 na Hamrech.

Při příležitosti tohoto setkání byl vydán „AL-MANACHI VZPOMÍNEK“. Útlá brožúrka, kterou dostali všichni účastníci, obsahovala články a články, které se podařilo „vydolat“ z některých bývalých výsadkářů kol. Mláčkoví, který měl původně v úmyslu vydat knihu vzpomínek. Redakce a zajištění výtisků se ujali kolegové Verner a Opletal. Těch 300 výtisků byl první úspěšný počín, podchytit některé vzpomínky bývalých výsadkářů na život u výsadkových jednotek.

Shromáždit poznatky, zkušenosti, příhody a historiky ze života u výsadkových jednotek nezapadlo. Ve Zpravodaji č. 12 z roku 1996 byla zveřejněna výzva: „Apelujeme na pamětníky prvních týdnů, měsíců a roků zrození výsadkových jednotek ve Stráži pod Ralskem, aby sedli a napsali, které vzpomínky z tohoto období je provází.“ Bohužel voda plynula, čas běžel a nic se nedělo. Takže teprve ve Zpravodaji číslo 23 z 2. 8. 2001 se objevují první ohlasy. Jsou to články: Boreček u Mimoně od kol. I. Lukáška, Tenkrát poprvé od kol. A. Štětky a První výsadkové kroky od kol. F. Papouška. To byly první zveřejněné vzpomínky ve Zpravodaji a po nich již v každém dalším čísle jedna, dvě i několik dalších. Stíhají se jména autorů: Vojtěch, Lukášek, Hledík, Šolc, Papoušek, Opletal, Hrbek, Kutín, Platko, Požár, Kudrna, Opluštil, Minkewitzová, Málck, Kadidlo, Fořt, Bukáček a řada dalších. Z některých mnohostránkových popisů života autorů u výsadkových jednotek byly vybrány jen výtahy, neboť rozsah Zpravodaje více zveřejňovat neumožňoval. V současné době přísun dalších příspěvků ustal i když si myslíme, že všechny příhody a náměty nejsou vyčerpány.

V době zveřejňování prvních příspěvků bylo vydáváno 450 výtisků, zatím co nyní rozesíláme 600 ks. Jsme na pochybách, zda by opakované zveřejňování již jednou publikovaných příspěvků bylo přínosné. Zhruba 5 let od prvních zveřejnění není příliš dlouhá doba na to, aby příspěvky došly zapomenutí. Na druhou stranu je zde nových 150 odběratelů, kteří je nemohli zaregistrovat. Proto jsme se rozhodli na zkoušku opakovaně první dva příspěvky od kolegů Štětky a Lukáška v tomto čísle znovu zveřejnit. Budeme čekat na Vaše ohlasy, abychom rozřešili toto dilema. Napište nám. Věřte, že budeme raději zveřejňovat další příhody, které přijdou napsány Vaším perem. Proto prosíme zaslejte krátké příspěvky se zajímavou pointou, ne obsáhlé životopisy o celém průběhu Vaší služby. I takové jsme dříve obdrželi a vybírali z nich jen to nejzajímavější. Samozřejmě, při více početných žádostech o opakování některých, dříve zveřejněných příspěvků, bychom tímto žádostem vyhověli.

Těšíme se na dopisy od Vás.

Redaktor „Z“

NAŠI GENERÁLOVÉ

Tento příspěvek nám poslal kol. Ladislav Dvořák a požádal redakční radu abychom jej komentovali, což rádi činíme.

Z dopisu je zřejmé, že staří výsadkáři na své vojenské období občas vzpomínají, hodnotí co a jak bylo, kdy a s kým se setkali, kdo podle nich byl dobrý jako kolega, velitel, náčelník a nebo na koho raději zapomenout. Z takových úvah zřejmě vzešel i následující příspěvek.

Kolega Dvořák jako důstojník-výsadkář se sešel nebo jednal s mnoha důstojníky u výsadkových jednotek, či o nich s někým mluvil, možná jen slyšel. Pro nás pro všechny bývalé výsadkáře je potěšující, že z tak relativně malých jednotek (vzhledem k celoarmádním počtům) vzešlo a po přefazení k jiným útvarům bylo povýšeno až do nejvyšších hodností tolik důstojníků z výsadkové láně. Redakční rada nemá k dispozici žádné hodnostní přehledy a tak jen podle osobních poznatků myslíme, že na nikoho nebylo zapomenuto.

Generálové - výsadkáři jmenovaní prezidentem:

Blahna Karel, Blaško Hynck, Bundzák Štěpán, Doubeck Miloš, Gavlas (Bachratý) Pavel, Hrbek Čestmír, Jásek Jaromír, Jedlník Petr, Kozejed Jan, Krajčovič Pavel, Kričfaluši Michal, Kuba Karel, Lavička Ladislav, Mrázek Josef, Palčček Karel, Pálcník Ondřej, Pavel Josef, Prokůšek Josef, Repaský Ján, Sedlák Josef, Svoboda (Hrobař) Karel, Šedivý Jiří, Štěpánek František, Vrlík Pavel.

Druhá část jmenovitého seznamu je velmi kontroverzní. Vychází z osobních poznatků kol. Ladislava Dvořáka. To on podle vlastního názoru a zkušeností hodnotí jemu známé, nebo jinými hodnocené důstojníky. Ti všichni by snad, za jiné „konstelace hvězd“, při jiných tabulkových hodnostech, nebo dalších okolnostech mohli dosáhnout nejvyšších hodností. V tom se z mnohými z Vás bude rozeházet. Některá jména byste ihned vyškrtli, protože jste s nimi měli neobdobné zkušenosti, jiná jména Vám v seznamu chybí. To je otázka na Vaše možnosti poznání, na Vaše osobní zkušenosti. V každém případě je tento seznam asi vyjádřením pocitů a poznatků jen kol. Dvořáka o lidech, důstojnících, kteří za určitých okolností snad i mohli nejvyšší hodnosti dosáhnout. Tady je prostor k polemice. Vy můžete mít docela jiný názor, podložený osobními zkušenostmi a poznatky. Někdo se Vám mohl zdát na určité funkci ne tak dobrý, jiný naopak. Další tady kol. Dvořák neuvádí, protože s nimi nepříšle do styku, nebo o nich neslyšel. Redakční rada žádné jméno neškrtala ani nedoplňovala.

Vyzýváme Vás proto, vyjádřete k této otázce své názory. Uveďte podle vlastních poznatků jména, která v seznamu kol. Dvořáka chybí a doplňte i o svůj názor proč. Také můžete polemizovat o jménech, které by v seznamu ani neměly být.

Generálové našich srdcí - výsadkáři:

Baše Jan, Bláha Rudolf, Čábelka Karel, Čejka Petr, Hudský Jiří, Chromek Jaroslav, Jiroušek Vilém, Jurník Bedřich, Juříček Milan, Kočí Milan, Koucký Mansfeld František, Mrázek Opletal Ladislav, Pospíšil František, Pospíšek František, Starý Jindřich st., Stavný František, Šedivý Milan, Šolc Jiří, Timura Viktor, Tomčík Ján, Trepáč Vendelín, Ulrych Ladislav, Vanderka Eduard, Voldán Jiří, Vondra Jaroslav, Zapletal Rudolf.

Vyjádřete svůj názor tak, že napíšete na některou kontaktní adresu na konci Zpravodaje.

ZAČÁTKY JEDNOTKY VOJENSKÉHO ZPRAVODAJSTVÍ

Tehdejší kádrové obsazení ZS-GŠ-INO Praha, v období let 1956-1957 bylo postaveno před těžký úkol. Nejen rozhodnout, ale konečně prosadit založení historicky první, československé vojenské zpravodajské jednotky. Okolní státy již tyto jednotky založily a postupně je vylepšovaly a zdokonalovaly. Prosazení bylo podmíněno hlavně kádrovými otázkami, kde a komu vzít tolik důstojníků, praporečků a také poddůstojníků-velitelů průzkumných skupin. Dále to byly převážně otázky materiálně-technického zabezpečení náročného výcviku a též mezinárodní situace, která po maďarských událostech nebyla zrovna růžová a tehdejší politické události se odrazily ve všech jednáních a ve vážných rozhodnutích.

Nakonec vojenské rozhodnutí, byť nedořešeno ve všech otázkách, bylo prosazeno. Byla využita kasárna ve městě Sabinov na východním Slovensku, přesně deset let po založení výsadkového vojska v roce 1947 ve Stráži pod Ralskem v severních Čechách.

Po zlikvidovaném dělostřeleckém oddíle v Sabinově zůstala nevyhovující výcviková základna. Rozbitá překážková dráha, tělocvična v nízkém dřevěném baráku, s rozbitou dřevěnou podlahou, to bylo vše. Dělostřelci, kteří jezdili plnit úkoly střežeb do dalekých výcvikových prostorů ani víc nepotřebovali žádné výsadkové cvičiště ani sklady padáků. Rovněž neměli žádné chemické, ženíjniny cvičiště nebo speciální učebny s potřebným vybavením jako jazyková, zdravotní, technická, střelecká, cizí armády apod. Vše chybělo, muselo se budovat a zřizovat. Kádrové naplnění : 3 důstojníky dosadila přímo kádrová správa tehdejší ZS-GŠ-PRAHA, čtyři důstojníci kádrově byli přeřazeni od tehdejší 22. výsadkové brigády. Z této sedmičky dne žijí tři bývalí důstojníci (Klindera, Pokorný, Janků). Dále byli od výsadkové brigády přeřazeni ze sboru rotmistrů a praporečků čtyři výsadkáři, z nichž žijí dnes dva (Studnička, Jahoda), oba zůstali bydlit na Slovensku. Poddůstojníci chyběli vůbec. Jistě si dovedete představit výcvik bez velitelů družstev-skupin. Velké zatížení měli tedy na bedrech velitelé čet. V průběhu druhé poloviny roku byli nejlepší vojáci základní služby povyšováni do poddůstojnických hodností.

Rovněž otázky MTZ nebyly plně dořešeny. Padáky měl útvar uloženy v 20 km vzdálených skladech v Prešově, sem jezdil cvičit na výsadkové cvičiště, balit padáky i provádět seskoky, což byly strašně ztrátové časy.

Po vydání některých nových předpisů, chyběla střelnice pro početní zbraně a háželiště ručních útočných granátů, které jsme si museli vybudovat vlastními prostředky. Problémem byl nevyhovující autopark, který byl mimo kasárna přes celé město, dále nedostatek automobilní techniky. Technická mimořádná událost která se stala veliteli útvaru, kdy osobně řídil nový osobní gazík, jediný u útvaru. Zřejmě nedostatečně zatáhl ruční brzdu při opuštění vozidla a to se po chvíli rozjelo a sjelo do rokle. Nehospodárnou nutností bylo dovážení proviantu z Prešova, v létě denně. Problematika byla s nemocností, v Sabinově byla menší civilní nemocnice, vojenská byla opět v Prešově. Těžkosti byly s malým počtem mužstva na střežení, autopark, pořádková hlídka, vlastní kasárna, navíc asi 10 km za Sabinovem byl velký muniční sklad a dozoreč posádky musel provádět kontroly stráží, atd. Problémů před které byl útvar postaven bylo ještě plno, i když již ne tak podstatných. Útvaru se nevyhnuly ani další dvě mimořádné události. Byla to ztráta jednoho z nejlepších průzkumníků útvaru, svobodníka Krále, který při závodech organizovaných velitelem v běhu, vysléním a přeháťím organismu doběhl v cíli těsně první, ale padl a chrtil krev. Závody se konaly v neděli na letním soustředění.

Na závěr výcvikového roku, kdy útvar prováděl cvičení s vysazením jako ukázkou pro ministra národní obrany, generalitu a jiné významné celebrity. Cvičení skončilo fiaskem a velkou armádní ostudou, pro špatnou součinnost velitele s dopravním letectvem. Pan ministr a ostatní nic neviděli, pro špatné vysazení do jiného prostoru.

Následky byly příkladné, příští rok velitel nový velitel

Došlo k řadě změn, útvar se stěhoval do Prešova, vyslal si již své poddůstojníky i svého velitele čtyři do výsadkové brigádní školy a vyřešila se řada důležitých problémů. Přišli dva noví velitelé čet. Novému veliteli zástupce pro výcvik dělal npor. Janků, npor. Pokorný byl odvelen zpět

k výsadkové brigádě, protože někdo zjistil, že má po ožehnutí 6 strýců a jednu tetu v Americe. V Prešově zůstal zvláštní útvar jen rok a opět po mimořádné události, kdy na ukázkou s výsazením pro všechny důstojníky výsadkových útvarů voj. Torhovi se neotevřel hlavní padák a zabil se. Ukázka byla tím pádem zrušena, ještě dříve než začala. Opět nastaly velké kádrové přesuny. Útvar byl předislokován do Holešova, pod novým velením a z praporu se později rozšířil na pluk. Po několika letech služby odešel od útvaru v hodnosti kapitána Alois Klindera do civilního sektoru. Na setkáních vysloužilých výsadkářů se již nezúčastňoval.

Tak tedy VÚ 7374 Sabinov, později Prešov a po redислоkaci 22 vb do Prostějova v roce 1960 se vyčleňuje 7. pluk zvláštního určení do Holešova. V roce 1969 je 22 vb reorganizována na 22. výsadkový pluk, holešovský 7. pluk je zrušen, kromě neúplného praporu, který splýne v materiální péči a podřízenosti 22. výsadkového pluku. Až v listopadu 1987 je opět v Prostějově velitelství brigády. O čtyři roky později je 22 vb reorganizována na 6. speciální skupinu. V roce 1995 se ze skupiny stává 6. speciální brigáda, která nyní nese název 601. skupina speciálních sil a to od roku 2003.

Útvar zaslouženě sklízí ze své poctivé práce, získává různá ocenění. To je však již současnost, kterou jeho mí staří příslušníci sledujeme jen z tisku, rozhlasu a televize. Jsme hrdi na to, že jsme dříve byli jeho příslušníky a přejeme si, ať se nepřestane dářit ! ...

kol. Fr. Pokorný

PROBLÉM ROZŠÍŘOVÁNÍ ČLENSKÉ ZÁKLADNY

Na výbor KVV Prostějov se obrátil s prosbou o případnou pomoc při získávání dalších členů pro KVV Brno předseda kol. Fr. Chlup. KVV Brno má 23 členů. Všechny pokusy o rozšíření členské základny nebyly úspěšné, přesto, že požádali o pomoc Krajské vojenské velitelství a uveřejnili inzeráty v některých brněnských novinách.

Výbor KVV Brno se rozhodl cestou Zpravodaje oslovit všechny KVV s tímto problémem: v případě, že si někdo z Vašich klubů vzpomene na bývalé kolegy, kteří sloužili u výsadkových jednotek a v současné době žijí v Brně a blízkých okolí. Samozřejmě nejlepší by byla adresa se jménem a příjmením, případně přibližné datum narození. U vojáků základní služby uveďte rok služby u výsadkových jednotek. Pokud takovéto údaje dostaneme, jsme schopni dosáhnout našeho cíle buď na Krajském vojenském velitelství, nebo v archivu Olomouc. Myslíme si, že naši bývalí kolegové si zaslouží, abychom je oslovili a aby se znovu po několika i desítkách roků dostali mezi nás a vrátili se ve vzpomínkách na chvíli prožité u výsadkových jednotek, na které jsme právem všichni hrdí. Tolik k tomuto problému kol. Fr. Chlup. Kontaktní adresa : František Chlup, Bieblova 9, 613 00 Brno, tel. 777259811.

Ne všude je situace stejná jako v KVV Brno. Předseda KVV Prostějov kol. Jindra Starý např. dostal dva zajímavé dopisy se žádostmi o přihlášky do KVV Prostějov. Rozhodli jsme se, že dopis Aleše Procházky zveřejníme. Znění dopisu :

„Po domluvě s Pavlem Šostkem o rozšíření Klubu veteránů Vám zaslám fotokopii vojenské knížky, abychom v klubu byli pouze ti, co se o něco zasloužili a co něco museli vydržet.

Byl bych velice rád, kdybyste mi zaslal přihlášku do klubu a doklad o registraci u Občanském sdružení, tak, abych mohl své kamarády – výsadkáře oslovit.

KROTITELÉ TALIBANU

V čísle 26 loňského AREPORTU byl uveřejněn článek o činnosti 601. skupiny speciálních sil v Afghánistánu. Z něho jsme vybrali tyto postřehy.

Padesátistupňová vedra, silný vítr, všudypřítomný prach a bouře a talibanci přestali utíkat. Tak charakterizoval situaci velitel kontingentu plk. Páleník. Mise byla plná překážek, léček a bojových střetnutí.

Stodvacet příslušníků kontingentu bylo rozděleno mezi operační centrum, bojovou část a odřad zabezpečení. Ani ten se nenudil. Na stálou základnu „PROSTĚJOV“ na kábulském letišti provedl TALIBÁN šedesát přepadů a raketových útoků a tak tam v těchto okamžicích museli všichni popadnout zbraň a jít bránit základnu.

Čeští vojáci měli na starost území o rozloze prostějovského okresu, kde až donedávna dominoval Taliban. Toto území kontrolované z předsunuté základny nazvané „HAMRY“ mělo pod dohledem 37 českých vojáků, tři Američané a jeden afghánský tlumočník.

TALIBÁN si již zvykl na boje se spojenci a navíc začali čerpat ze zkušeností z Iráku. Používali stejně záluďné metody boje, nevyjímaje teroristických útoků.

Na předsunuté bojové základně převzali naši průzkumníci patnáct bojových koní. Ty byly zvláštní rasy, menšího vzrůstu, velice vytrvalí a výkonní. V předcházející době prošly bojovým výcvikem. Naši vojáci z nich tady mohli střílet,

V našem okolí Koptivnice je nás minimálně 15, kteří sloužili před více jak 20-ti lety. A neuvádím tedy pana Lukáška, kterého tady v okolí každý zná jako zakladatele 22. výsadkového pluku SNP, tehdy to tuším byla brigáda.

Nyní k věci : zájem o vstup má např. Ing. Drozd, bývalý starosta obce Ženkla, Ing. Babulík vedoucí fin.odboru MĚÚ Štramberk, Jan Holub a syn, Ing. Vít Procházka můj bratr – velitel skupiny, kolegové Bohouš Pobořil, Karel Wojkovský.

Rád již nyní vzpomínám na velitele Západního vojenského okruhu – Františka Veselého, zvaného „Franta Vápno“, kdy jsme natírali Prostějov 1m od země na bílo (myslím kasárna), vel. Pluku pplk. Hudskeho, jeho stín pplk. „Štrosse“ a ostatních majorů, možná, že Vám to něco řekne: Novák, Špak, Lejsek, Liška, Ondříček, Virgler, Altman, Janků a klasika přes hlídání kuchyně – pplk. Krupa.

Možná, že Vám něco říká i kpt. Prokůš, nyní již v generálských funkcích. V Prostějově mně dusil na speciální jednotce 33, která sousedila s naší spojovací četou 44 v roce 1994-1996. Ukradl mi dva nakreslené, vystříhané metry, včetně rakvičky.

Posléze sloužil jako velitel jednotek KFOR v Jugoslávii, a nyní dle posledních informací dělá na Ministerstvu obrany, a rozhoduje kdo z veteránů dostane vozík, byt, zvýšenou rentu..., hovořil o tom celkem slušně v televizi.

Jsem velice rád, že jsem dostal Vaši adresu. Doufám, že díky Vám a Vaší práci, se zvýší počet veteránů, že věstníky, které posíláte a snad budete posílat, zvětší prestiž výsadkových jednotek v našem kraji.

Podobného znění je i druhý dopis od Jana Langhammera z Havřova. Rovněž má zájem vstoupit do KVV Prostějov. Sloužil v Prostějově v letech 1969-1971. Vzpomíná na vel. praporu pplk. Jirouška, vel. rot Verner, Hudskeho, Havřilka. O existenci a činnosti Klubu výsadkových veteránů při VÚ 8280 se dozvěděl na internetu, kde náš klub je uveden jako součást 601. skupiny speciálních sil.

být v blízkosti minometné palby, aniž by se koně plašily. Také výstroj a výzbroj se velmi osvědčila. Výrazným pomocníkem byl speciálně upravený automobil Landrover. V jednom případě, když jej zasáhli útočníci protitankovým granátem přímo do motoru, ten posloužil jako balistická ochrana. Výbuch vymrštil vojáky na sedačkách ven, zbývající dva zůstali na korbě a palbou z kulometu ráže 12,7 mm DSK (původně ruský kulomet) ničili protivníka. Velká palebná síla byla vůbec rozhodující pro výsledky bojových střetnutí. Byl to i americký kulomet M1 60 umístěný vedle řidiče, rakouské pistole GLOCK 17, modernizované samopaly SA 58, kde dřevěné části byly nahrazeny železnými lamelami a tak na nich je možné umístit i nejmodernější zaměřovací zařízení. Další hlavní zbraní je americká karabina M-4.

Prostějovští speciálové pro své blízké připravili emotivní film, který bez jakýchkoliv komentářů ukazuje scény ze života a bojů v afghánských horách. Vrátili se bez ztrát na životech, mnohem zkušenější a ostřílenější. Měli i štěstí. To ale přeje právě odvážným a připraveným.

Tento film by jistě s velkou pozorností a zájmem shlédli i členové KVV – snad se to podaří realizovat.

BOREČEK U MIMONĚ

Málokterý výsadkář ví, co vše se na Borečku odchrávalo. Ale pěkně po pořádku. Boreček začal fungovat v roce 1948 pod velením kpt. Černoty, později npor. Vyskočila a v roce 1951, kdy končila éra dosavadního zařízení na Borečku, pod jménem balírna padáků, zde prováděli speciálně vycvičení vojáci balení padáků V-1 pro praktické seskoky. V témže roce začala přestavba Borečku na Výzkumnou stanici a opravnu padáků. Velitelem se stal npor. Jiří Vojtěšek a koncem roku převzal velení bývalý náčelník výzkumného oddělení npor. Lukášek. Hlavním úkolem VSOP bylo: vedení speciálních kurzů, reprezentace výsadkového vojska po stránce sportovní a veřejnosti a pomoc při výcviku sportovních parašutistů ve Svazarmu. Spolupráce byla navázána tím, že velitel VSOP byl ustanoven poradcem ÚV Svazarmu – odd. let. Přípravy a sportu vedené pplk. Kučeravým. Dále pracoval jako technický poradce u Aeroklubu K. Vary, Liberce a Mladá Boleslav. Hlavním úkolem velení však zůstávala činnost směřovaná na zpracování různých směrnic jak pro VV, tak i pro letectvo. Jednalo se například o pokyny k nouzovým seskokům z různých typů letadel. Úkolem byla i prezentace bojové připravenosti na celostátních leteckých dnech, zkušební seskoky při kompletizaci výzbroje výsadkového bojovníka, homologace a zkušební seskoky na nových padácích vyráběných u nás. Shazování vojenské výstroje z letounů, výcvik sportovců čs. lidové armády a ÚDA, prověrky připravenosti k seskokům a seskoky u leteckých útvarů na celém území republiky. Publikování výsledků v odborných časopisech (Křídla vlasti apod.), spolupráce s rozhlasem a televizí. Tento způsob prezentace bojové připravenosti byl prováděn až do roku 1958. V té době, v rámci snižování počtů armády, jsem byl převelen k letectvu, kde jsem až do svého odchodu do zálohy vykonával různé velitelské funkce. V průběhu mé služby velitele VSOP na Borečku byla docílena řada úspěchů ve sportovní činnosti. Na mistrovství republiky v para hlídkách jsme obsadili 1. místo, ženy aeroklubu z Liberce rovněž 1. místo. Vytvořili jsme 3 národní rekordy a jeden světový rekord. Na naše seskoky volným pádem do Láchova jezera pozval velitel výsadkového vojska 25 specialistů z SSSR. Děvčata cvičená námi v ÚDA, vytvořila rovněž národní rekord v seskoku na cíl z výšky 5000m.

Vzpomínám si na některá jména. Například Elen Donátová, Vl. Rybířnová, J. Hříbková, M. Stehlíková, B. Mertová, R. Dostálová, M. Cachovanová, V. Čejková a A. Adamová (Adamcová?). Od letectva nejlépe spolupracovali s Borečkem kpt. Bílek, npor. Bambas, npor. Přivratský, kpt. Poes, kpt. Doktor i jiní. Skupinu na zkoušených nových padáků tvořili staršina Bastl, Rokovský, Styks, Klezl, Šimon. Do prvního kurzu v seskoku padákem na ruční otevírání byli odesláni od útvarů sportovci s dobrými sportovními výsledky, např. kpt. Ozábal, rtm. Mikulka, kpt. Rotr, MUDr. Marek z brigádního lazaretu, npor. Šulčík a řada dalších výsadkářů, jejichž jména si již nepamatuji. Velice dobrým byl i pozdější příslušník Borečku Miroslav Vírava, který po propuštění do zálohy zůstal pracovat jak o.z. na Borečku. Později pracoval v VKAK Mladá Boleslav, kde získal titul mistra sportu. Zkušební skokani byli rovněž účastníky soutěže spřátelených armád, které se konala na Hrabyňském letišti Ostrava. Umístili se jako druží. Na Borečku bylo vyrobeno též zařízení pro nácvik seskoku volným pádem, trampolína, která byla později zavedena u všech druhů vojsk i lopingová houpačka. Byl zde natáčen, za účasti vojáků, film „Váhavý střelec“ s hlavní rolí herce J. Třísky. Nebezpečné pasáže, včetně seskoků, za něj prováděl kpt. Lukášek.

Organizace Borečku od vzniku VSOP, po balírně padáků byla následující: jedna zkušební četa z řad dobrovolníků od výsadkové brigády, strážní četa, která se střídala po měsíci, výzkumné oddělení, kde byly tři osoby, fotolaboratoř 1/1, opravná padáků se 3 švadlenami, technické oddělení pod velením prap. Klézla, autodružstvo s jedním osobním vozidlem a jedním motocyklem 350, dvěma nákladními vozidly, autodílna, stolařská dílna a vězení. Pod vedením politického pracovníka M. Bartůňka (vynikající sportovec) byla utužena spolupráce s občany Borečku, konkrétně zaměstnanci Vojenských lesů a Kafilérie. Ve spolupráci byla každoročně uspořádána řada akcí, soutěží dětí ve sportovním zápolení apod.

kol. J. I. Lukášek

TRADICE „BARIA“ TRVAJÍ

I letos hradecká skupina KVV pamatuje v tematickém plánu své činnosti na připomínání akcí z působení para-skupiny „Barium“. Tříletná skupina vyskočila dne 3. dubna 1944 ve 23.15 hod. v prostoru Vysoká n/L. Paměť občanů oživuje bronzová deska na tamním hřbitově.

Parašutisté organizátorskou a zpravodajskou činností aktivizovali odbojové hnutí v severovýchodních Čechách. Začátkem roku 1945 po zradě konfidenta Gustava Žáka a za pomoci zradivších parašutistů Horáka a Lepařka byl prozrazen úkryt v osadě Polsko (součást města Žamberk), zasáhlo gestapo...

Deska na objektu hospodářství u Žabků je místem, kam se dne 16. ledna 2007 přijela poklonit hrdinům a dát věnce s trikolorou osmičlenná skupina hradeckých veteránů v čele s předsedou kol. Jindřichem Přivratským.

Dne 4. dubna 2007 se pamětníci jako každoročně sešli při vzpomínce na „Barium“ ve Vysoké n/L.

kol. Jaromír Mucha

OMLUVA

Redakční rada se omlouvá všem kolegyním a kolegům za chybičku, která se vloudila v části Zpravodaje č. 40 na straně 6, vlevo dole, kde nám vypadlo jméno Zdeněk KAPLAN.

VÝZNAMNÉ ŽIVOTNÍ JUBILEUM



Dne 19. března 2007 oslavil na Velehradě 90-té narozeniny plk. v.v. kol. Vladimír MADĚRA. Při příležitosti tohoto velmi významného životního jubilea předala pověřená delegace klubu výsadkových veteránů Zlín, svému členu jedno z nejvyšších veteránských ocenění medaili „ZA ZÁSLUHY“. Tuto z pověření prezidenta KVV Prostějov předal předseda KVV Zlín kolega Pospíšek, který tlumočil slova kolegy Starého: „Upřímně blahopřejeme, přejeme pevné výsadkové zdraví a jen modré nebe nad hlavou“. Dále členové zlínského klubu kolegové Martinec, Kolář a Zelinger předali jubilantovi „PAMĚTNÍ ŠTÍT“, taktéž jedno z nejvyšších klubových ocenění s přáním pevného zdraví a životního optimismu a pohody.

S kolegou MADĚROU jsme setrvali v družném rozhovoru a vzpomínání při velmi dobrém vínečku jeho vlastní výroby, až do příchodu další delegace místních Sokolů.

Vladimír MADĚRA v roce 1940 vstoupil do rodící se čs. jednotky ve Francii. Po pádu Francie odecestoval přes Gibraltar do Anglie. Zde prodělal výcvik PARACOMANDOS s tím, že bude vysazen v Protektorátu Čechy a Morava. Utrpěl však těžký úraz

a po vyléčení se podííl na vysílání paraskupin do vlasti. Koncem roku 1944 odchází do Sovětského svazu a je zařazen do štábu 1. čs. armádního sboru.

Do vlasti se vrátil 4. května 1945. V letech 1947 – 1950 se aktivně podííl na budování výsadkových jednotek, zejména na sestrojení prvního čs. padáku VJ-1, na kterých mnozí z nás prováděli seskoky. V roce 1950 opouští armádu v hodnosti majora. O rok později je zatčen, dva a půl roku vězněn. Po návratu z vězení pracoval 15 let v dolech.

Za válečné zásluhy byl oceněn dvěma Válečnými kříži, Řádem bílého lva II. Třídy a Zlatým řádem Karla IV. Za budování výsadkového vojska. Je nositelem více jak 40 nejrůznějších medailí. Do hodnosti plukovníka byl povýšen po listopadu 1989.

kol. Fr. Pospíšek

TENKRÁT POPRVÉ ...

Dnes budeš skákat, běž pro por. X a za půl hodiny startujeme, at jste tu připraveni, nařizuje mně npor., instruktor seskoků. To tedy právě asi přivezli padáky, uvažují, když běžím pro por. X. Prožítím v duchu celé tři čtvrtiny roku plného námahy a odříkání, tvrdého výcviku – který jako by neměl konce. Koncem jsou míněny ony předepsané seskoky, které parašutista musí absolvovat. Vyřizují rozkaz a již stojím u letadla, kde jsou připraveny naše vlastní, československé padáky.

Bude nás skákat celkem 7. Tři starí parašutisté z SSSR a Anglie a čtyři nováčkové. Jsem opravdu šťastný, že jsem mezi nimi. Toto je zkouška nových padáků, které jsou první zásilkou továrny. Na nás je upřena pozornost všech a náš velitel, přísný, nesmlovecový táta, mluví k nám dnes jinak, než-li kdy před tím: „Tak tedy, kluci, do toho“ byla jeho poslední slova a z rukou, sevřených v pěsti před tělem, vztýčuje oba palce. Známe dobře, co to znamená – do toho hodně šišť, držte se, zlomte vaz!

Pak jde vše ráz na ráz. Povel – upřechujem padákové vesty, prohlídka a už jsme v letadle. Zapínáme statická lana a usedáme za kabinou pro piloty. Toto je stanoviště pro start. Poslední pohled oknem na velitele – ještě má vztýčené palce – a rolujeme na start. Jsme ve vzduchu. Trochu se přesunem, když výsadkový průvodce volá: „Stanoviště pro lei!“ Otevřít dveře. Chvilu myslím na svoji mámu. „Hotovost!“ Křikne výsadkový průvodce a každý kontroluje závěs. „Číslo jedna připravil!“ – světlí červená. Parašutista z Anglie stojí mezi dvěma, průvodce mu zakrývá oči. Zelená. „Vpřed!“ začne průvodce a mávne rukou vzhůru. Vidím skokana, překřiveného, jak míst pod kormidlem, čelem otočený ke dvěma letounu, bledý, vlasy rozčuchané. Letadlo velkým kruhem oblévá dč letiště a za sebou nechává otevřený padák. Další z Anglie vyskakuje, pak třetí z SSSR.

Čtvrtý je poručík – „nováček“. Stojí vzpřímeně – zdá se mi, že klidněji než-li ti před ním. Ano, ten sto procentně důvěřuje našemu československému padáku. Ostře rysy, klid – toto je škola našeho velitele: „Zbabělec umírá stále, chlap jen jednou.“ – Už zmizel. Další nálet, jde číslo pět. Letadlo oblévá dč a průvodce křičí přípravu na číslo šest. Jdu ke dvěma,

předepsaný postoj a hledím přes ruku průvodce na pověstný starý hrad. Připadá mně to jak před startem na závodní dráze. Napjat, nemyslím na nic. Průvodce pokne rukou, aby upoutal moji pozornost, ale marně. Ted měl prudce vzhůru, začal – křik se proměnil v huňní. Uvědomuji si, že jsem stržen a otočen zády k motorům stroje. V přístěch chvílích mám pocit, že jsem tažen vzhůru. Vzhlednu a nad sebou mám překrásnou bílou hedvábnu, která zachraňuje život. Přetáším trochu zamotané šňůry narovnaným způsobem a prožívám pohádku parašutistů. S rozkoší vyrovnávám kyvadlový pohyb a teď když mám radost mně to nedá, abych trochu „neskočil“. Stáhnou šňůry a klesám rychleji. Potom pozoruji zem. Vidím množství postavíček pod sebou pobíhat. Vzpomenu na své chlapce. Co by tomu asi řekli, kdybych byl neskočil? Ti by byli zklamáni. Připravuji se na přistání. Kojoul, křik, vyprošují se rychle z padáku, ale nevstanu. Již mě zvedají – ano, jsou to oni, na které jsem myslel – moji hoši. Křičí, vyhazují mě a ani je nenapadne poslouchat co jim nařizují. Sbaluji přes moje protesty padák a s velkým pokřikem mne odnášejí na rameňou před velitele, kterému hlástim správně přistání a zároveň prosím o omluvu svých vojáků. Blahopřeje mně, tiskne ruku a nezlíbí se na nás. Dnes už není tento seskok prvním skokem. První byl však nejlepší – a hlavně to přijít na zemi. Děkuji za tento projev. Zile mně odhalili své srdce.

Později v žertu, kdy jsem o tom se svými vojáky rozprávěl, zeptal jsem se, jak by se tvářili, kdybych byl odmítl seskočit. Zazněla odpověď: „Žádali bychom o nového velitele.“

Poručík A.Š.

BLAHOPŘEJEME

Na členském rokování KVV Zlín dne 28. března 2007, na návrh výboru KVV Zlín, při příležitosti významného životního jubilea 80-ti let, byla udělena „PAMĚTNÍ MEDAILE“ zakladateli zlínského klubu výsadkových veteránů Přemku SVOZILOVI, s vyjádřením díky za sustavnou práci pro klub s přáním stálého výsadkového zdraví a životního optimismu.

BYLO NA CO SE DÍVAT

Ale stejně tak bylo co poslouchat. Co to bylo? To výbor zlínských výsadkových veteránů zajistil pro své členy dost nezvyklou, ale o to zajímavější přednášku spojenou s ukázkou části sbírky československých a zahraničních výsadkových a leteckých odznaků. Jedním z cílů této akce bylo upoutat pozornost a osobní vztah k jednomu z jedinečných symbolů parašutistů – odznakům. Cíl byl stoprocentně naplněn. Několik našich členů přineslo ukázat své skromnější sbírky, někteří měli zájem o koupi odznaků (neprodávalo se), další slibovali, že doma prohlédnou šuplata, přihrádky a krabice, kde „určitě“ něco je. Toto všechno podnítila úvodní přednáška kolegy Mírka ŘEPKY, v níž zasvěceně a poutavě pohovořil proč se tomuto koníčku věnuje téměř čtyřicet let on sám, ale i desítky a stovky dalších sběratelů. O každém odznaku znal jeho původ, období, kdy se používal, kdo a za co ho nosil, za kolik, nebo za co a od koho jej získal, původní, současný (orientační) počet, hodnotu, možnost jeho získání a další zajímavé informace.

Uvedl, že cena odznaku může být od několika korun – (např. odznak mladých parašutistů), až po tisíce korun, ba až po desítky tisíc korun – (např. stříbrná pozlacená paraplacka s vyraženým evidenčním číslem a puncem, vyrobeno jen 50 ks). Jednu z nich s číslem 2 ukázal ve své sbírce (odznak získal od kol. L. NIADĚRY, který měl rozhodující podíl na přípravě, ale i konečné výrobě normálních paraplack). Odznak s číslem 1 měl údajně generál PALČEK – ten se ale nezachoval.

Ve své přednášce uvedl nejen možné zdroje odznaků (známí, sběratelské burzy a aukce, výměna mezi sběrateli a internet), ale i literaturu podle které se odznaky kompletují – katalogy vydané v ČR i v zahraničí. Upozornil i na určitá rizika při získávání odznaků. V posledních letech se objevila celá řada dodatečně vyrobených starších vzácnějších odznaků (jen v Prostějově byly dodatečně vyrobeny nejméně dva původní odznaky).

V závěru uvedl i několik nej (např. nejznámější paraplacka z let 1947-1951, nejméně známý odznak, přitom jeden z nejhezčích, ne-li vůbec nejhezčí SNA 1947, nejstarší výsadkový odznak (vůbec první vojenský výsadkový odznak na světě), z roku 1935 – SSSR, nejdražší – pozlacená stříbrná paraplacka z roku 1947, nejpočetnější – mladý parašutista, nejméně početný – „Parašut“ (20 zlatých a 20 stříbrných), nejdelší platnost čs. výsadkových odznaků z let 1965-1990, nejkratší platnost tzv. „Andělská křídla“ 1962-1965, nejméně kvalitní – současné české od roku 1993).

Po úvodním slovu následovalo promítnutí DVD a pak už si každý účastník mohl prohlédnout a sáhnout na vystavené odznaky. Tuto jedinečnou možnost měl až dosud jen omezený počet lidí. I za toto kromě jiného děkuji zlínskému výsadkovému veteránovi kol. REPKOVI a přeji mu i v dalším období hodně úspěchů v rozšiřování své sbírky.

kol. A. Šulák



Z "ešky" už lze skákat

V týdnu od 12. února letošního roku se na letišti v Prostějově odehrálo netradiční zaměstnání. Téměř padesátka výsadkářů z různých složek armády zde testovalo vrtulník Mi-171Š. Šlo o poslední nezbytný krok, díky němuž bude možné nové stroje používat i pro jejich výcvik.

Vrtulníky Mi-171 Š jsou zařazené ve výzbroji české armády již více než rok. Až do letošního února nebyla možnost provádět vzdušné výsadky z jejich paluby. V tomto měsíci, během tří dnů provedli výsadkáři od všech útvarů kde provádí seskoky více než 150 zkušebních seskoků. Vyskouseli všechny typy padáků zavedené ve výzbroji při různých rychlostech a výškách. Vojenské zkoušky potvrdily, že vrtulníky Mi-171 Š je možné pro výsadky používat.

5/2007

A report

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE KVV BRATISLAVA

Výroční členská schůze KVV Bratislava se uskutečnila 26. 1. 2007. Na tomto setkání, které se konalo ve velmi přátelském duchu se zúčastnilo 33 členů KVV Bratislava a 22 hostů z Prostějova, Prahy, Brna, Zlína, Luštěnic, Žiliny, Trenčína, Banské Bystrice. Významná byla přítomnost ministra obrany Slovenské republiky Mgr. Františka Šačíckého, který vyzval bratislavské kolegy k návštěvě ministerstva obrany a k přímé spolupráci. Všichni účastníci vysoce kladně přijali, že se jednání klubu KVV pan ministr zúčastnil přímo z letiště po návratu z inspekční cesty do Afghánistánu. Kolegové zhodnotili minulé období, z něhož podtrhli aktivní provádění seskoků v uplynulém roce a podíl na zřízení památníku Štefanu Baničovi. Pro rok 2007 jako nejvýznamnější akci přijali podíl na organizaci „Setkání 2007 v Žilině“, účast na 3. ročníku memoriálu zakladatelů výsadkového vojska a účast na setkání v Chrudimi k 60. výročí vzniku výsadkových jednotek „

Perličkou na dortu byl příchod kolegy Lukáška ve 20.15 minut, kterému se podařilo zaměnit ulici konání VČS KVV Bratislava „OSADNÁ za OVOCNOU“ při využití taxi služby, které sponzoroval částkou 1500 Kč, když přibližně 5x minul plánované místo jednání. Po oficiálních jednáních následovala družná zábava a přátelé se rozešli v pozdních večerních hodinách.

ZABÍJAČKA JAK MÁ BÝT

V pátek 16. 2. 2007 pořádal KVV Prostějov již tradiční zabíjačkové hody. Rozmazlování chutných buněk zahájila tlačěnka s octem a cibulí. Po krátké době trávení byla podávána polévka černá a bílá, podle chuti. Zlatým hřebem byla pravá chutná zabíjačková pochoutka, vepřoví vrabci, prejt se zelím a bramborem. Nálada po tomto hodování byla skvělá, hrda se prolévala pivem, vínem a všem bylo do zpěvu. Pro dobrou náladu nám hrálo duo (harmonika a buben). Všeobecně veselí vyvrcholilo tancem. Při loučení se všichni shodli na tom, že letošní zabíjačkové hody se vydařily.

TENKRÁT POPRVÉ ...

je článek, který byl uveřejněn již 2.7.1948 v Našem vojsku. Poslal nám jej kol. A. Štětka. K vykreslení tehdejší situace a ujasnění si okolností jako úvod ještě připsal:

Při čtení mě vzpomínky „Tenkrát poprvé“ si prosím uvědomte, že by bez našich začátků nic nepokračovalo, že pocit z prvního seskoku je stejný a to i u hodnostářů, že v okamžicích mezi dvěma letadly jde o absolutní rovnost podřízeného s nadřízeným. Z těchto přirozených a dalších emotivních interakcí vycházely objektivně prvopočátky zvláštních přátelských vztahů mezi veliteli a jejich podřízenými. Dnes, s časovým odstupem, se mezi veterány rozvíjí vztahy kolegiality. Ty se budou se stáří upevňovat.

Prvního dubna roku 2000 tomu bylo 53 let, když k nám přišli první „zakladáči“, odvodní ročník 1947, kteří tvořili první organické výcvikové jednotky. (Předchozí ročník byl totálně znechucen a zklamán, neboť celý byl totálně nasazen na budování materiálně technické základny). Přicházející ročník měl po výcviku jednotlivce a družstva a část měla absolvovanou PŠ. Ihned se zahájil výcvik pro smelání jednotek s prvky výsadkového režimu. Například se pod okna zavěsila lana a nástupy se prováděly sjezdem

po nich. Místo rozvíček se zavědly ranní „procházkový“. Ale ani tyto jednotky se nevyhnuly pracovnímu nasazení.

První padáková rota 71. pěšího praporu čsl. Parašutistů, jichž jsem velel, vyrazila ze Zákup usilovným pochodem za svými obyvateli na břeh Kumerského jezera. V nádherném prostředí se postavily stany a vybudovala potřebná zařízení pro táboření. Práce probíhala ve skupinách na prodlužování letišť, stavěly se průpravné aparáty pro výcvik a odklízela se řada vraků stíhačů ME 109, která stála vyrobená po celé délce letiště.

Zlatý hřeb všesokolského sletu – vystoupení armáda a v armádním dnu samostatné vystoupení výsadkového vojska bylo senzací sletu. U nás se mluvilo jen o padácích, seskoky nebyly ještě zahájeny a padáky dokonce prý nebyly ani ve výrobě. Květen utřkal jako voda a aby se vůbec objevil padák, zahájil seskoky Barík – pes kol. Černoty, kterého shazoval na „zastřelováků“. Barika pasovala první padáková rota červeným baretem na výsadkáře. Pak přistála Dakota a s ní kol. Maděra s několika padáky VJ 1/47, velitel gen. Palček se štábem a za nimi vystoupila spousta reportérů a redaktorů. Pak byly provedeny první seskoky. Za několik málo dnů po nich byl zahájen intenzivní padákový provoz a díky rekordům balčík stанице na Borečku byly potřebné seskoky pro Strahov splněny.

OSLAVA MDŽ Ve ZLÍNĚ

Dne 10.3.2007 jsme se jako každoročně od roku 2000 sešli u příležitosti Mezinárodního dne žen v jídelně policie OR ve Zlíně, abychom poděkovali ženám, přítelkyním a kamarádkám za to, co pro náš zlínský klub, jako jeho příznivkyň dělájí. Za to, že při nás vždy stály a zažívají s námi dobré i zlé, uvedl předseda klubu. Po té kolega Šulák přednesl báseň a pak každý veterán té své předal kytičku orchidejí a k tomu přidal hubičku. Pak následovala hudba, tanec, zpěv a družná veselá zábava. K té přispěla dobrá večeře a kvalitní dobré vínečko.

Ještě předtím než se rozproudila zábava předal předseda klubu dvěma jubilatům pamětní listy. Příznivkyni klubu Vlastě Šulákové při jejím významném jubileu a k tomu pěknou kytičku. Kolegovi Jardovi Kusákovi, který dne 9. března 2007 oslavil své polokulaté 65. narozeniny.

kol. Frant. Pospíšek

VÍTE, že ...

• v KVV Zlín byl zvolen nový výbor, uvádíme kontaktní adresy staronových funkcí-onářů:

František POSPÍŠEK, Luční 4593, 760 05 Zlín, tel. 721405087 – předseda

Metoděj MARTINEC, Lesní 2944, 760 01 Zlín, tel. 737944294 – místopředseda

Stanislav ŠEVCŮ, Vršava 446, 760 01 Zlín, tel. 736447220 – sekretář

Antonín ŠULÁK, Slovenská 2857, 760 01 Zlín, tel. 6032094466 – propagace a met. činnost

V KVV Bratislava byl zvolen nový výbor, uvádíme kontaktní adresy nových funkcí-onářů:

Pavel FRANIČ – předseda klubu č.t. a fax 02/64362349, Kudláčkova 1, 841 01 Blava

Ing. Jozef TUČEK, CSc. č.t. 0904959387, Veternicova 18, 841 05 Blava

Ing. Milan FEJEŠ, č.t. 0903421020 Pečnianska 9, 851 01 Blava

• prostějovští průzkumníci 601. skupiny speciálních sil absolvovali ve středoamerické Belize mezinárodní kurz vedení bojových operací v džungli. Jak překonat strach z nebezpečného tropického pavouka, jak si zhotovit provizorní přístřešek a lůžko v džungli, jak stáhnout a připravit k jídlu velké zvíře, či jak udělat nástrahu, to byly jen některé z námětů speciálního výcviku pro boj v džungli, který absolvovali. Poslední výcviková fáze pak měla podobu třítydenního závěrečného cvičení v džungli, jehož námětem byl boj proti teroristům.

A report 6/07

• současný vojenští profesionálové, kteří musejí mnoho znát a řešit nelehké úkoly na různých postech, jsou dobře honorováni. Od počátku letošního roku se podmínky některým profesím ještě zlepšily dávným příspěvkem při plnění určitých úkonů. Na příklad výsadkáři, kteří provádějí výsadkový výcvik na výsadkových zařízeních, včetně seskoků z výsadkového trenažeru, budou dostávat měsíční příspěvek 1500 Kč. Při provádění praktických seskoků jsou příspěvky ještě zvýšeny.

• v letošním roce vznikne bezmála třicet dalších jednotek armádních záloh u vojenských útvarů naší armády. Zajímavostí je, že podle výstrojní normy každý záložník je vybaven dvěma soupravami stejnokroje. Tu novou může nosit při reprezentaci armády na veřejnosti i v době mimo vojenské cvičení.

• v Liberci 13. března 2007 zorganizoval kol. Láda SADÍLEK, jinak zakládající člen tohoto klubu a jeho dřívější předseda, pro nejbližší členy a přátele z KVV a jejich ženy oslavu MDŽ. Úterní odpoledne bylo příjemným připomenutím tohoto svátku i 75. narozenin hlavního Pořadatele. Hudební skupina řízená synem Ládi SADÍLKA a výtečná zpěvačka slečna VÍTOVÁ vytvořili prostředí, kde u hojnosti jídla a pití bylo všem skutečně dobře.

• 601. skupina speciálních sil generála MORAVCE v Prostějově vyhlásila výběrová řízení pro zájemce o službu u této elitní jednotky. Ty budou provedeny v termínech 10. 4. - 16. 4. 14. - 20. 5. a 17. - 23. 9. 2007.

• v rámci dvouletého výcvikového cyklu dokončila 4. brigáda rychlého nasazení období přípravy a nyní je čeká rok nasazení. Její příslušníci se letos zúčastní hned šesti různých operací. Tři skupiny se vystřídají v ISAF PRT v Afghanistanu, dvě jednotky se vymění v KFOR a jedna skupina se bude podílet na operaci MNF-1 v Iráku.

A report 6/07

• co říkáte staří výsadkáři konstatování náčelníka tělovýchovy společných sil mjr. Vladimíra CIKNERA, že „stav fyzické zdatnosti společnosti a její vztah ke sportu se neustále zhoršuje...“, že rok od roku klesá fyzická kondice mladé generace o čemž svědčí statistická z výběru nových vojáků ...“

A report 3/2007

• v pátek 12. ledna 2007 předal brigádní generál Ing. Ondřej PÁLENÍK pomyslné žezlo velitele jednotky speciálních sil v Prostějově svému nástupci plk. gšt. Ing. Milanu KOVANDOVÍ

• první ročník Memoriálu plk. J. ČERNOTY se uskutečnil v Brně. Mezi družstvy aktivních záloh zvítězilo družstvo pořádatelů pěší rot, v kategorii profesionálních vojáků družstvo ze 102. průzkumného praporu

• v prostorách ASC DUKLA v Praze se 6. 12. 2006 sešlo třicet bývalých armádních sportovců zvučných jmen, doslova sportovních legend, mezi kterými byl i předseda KVV Liberec kol. Jaroslav CHROMEK.

• v anketě Sportovec roku 2006 města Prostějova byla v hodnocení družstev na 3. místě ASC DUKLA Prostějov a stejně i mezi jednotlivci její člen Jiří GEČNUK, za dosažené výsledky na armádním i civilním mistrovství světa.

• šestnáct příslušníků 43. výsadkového mechanizovaného praporu z Chrudimi se v říjnu 2006 zúčastnilo náročného cvičení CAMBRIAN PATROL, který patří k nejnáročnějším. Cvičení v anglickém Walesu většinou dokončí pouze polovina hlídek. Čeští vojáci zde zatím vždy potvrdili kvalitu svého výcviku a od roku 2003 získali již 3x bronzové medaile.



• 102. průzkumný prapor generála Karla PALEČKA obdržel Bojový prapor, který na snímku přebírá plk. Ing. Jindřich STARÝ, velitel tohoto praporu.



• prezident republiky Václav KLAUS jmenoval mimořádně do hodnosti brigádního generála Ondřeje PÁLENÍKA, bývalého velitele 601. skupiny speciálních sil z Prostějova.

Uzávěrka příštího Zpravodaje č.42 je 10. září 2007

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov Pro potřeby svých členů. Neprodejné.

Kontaktní adresy :

Ing. Jindřich STARÝ – předseda

Dětkovice 26, 79804 Určice, tel. 582357311

Ing. Jindřich ČTVERÁK – místopředseda

předseda redakční rady

B.Šmerala 15, 79601 Prostějov, tel. 582341050

František LEJSEK – člen výboru a redakční rady

Šárka 24, 79601 Prostějov, tel. 582343605

Bankovní spojení :

Účet 188 989 286, kód 0300

Graficky zpracovalo a vydalo
Oddělení polygrafie CGeoZ
OLOMOUC